

анастър - Няма нищо, господарю.

алоян - Болен ли си? Или ти дотежа войната?

анастър - Уморен съм малко, затова... *Стара една рана ме боли...*

алоян *хей ме... Мислиш ме аз ✓* - Иди се нахрани и малко преди втората тръба ела при мене! Искам да ми кажеш какво ти тежи на душата.

анастър - Ще дойда, господарю.

Манастирът излиза. В другия край влизат Старият и Младият и разгъват скромно ядене. Те не забелязват Калояна.

младият - Кога ли ще оставим костите си по тия чукари. Днес или утре на разсъмване. *Звезди*

тарият - Ох, пак занарежда. Ти и при *Дряно поле* Адриановград се беше отписал, пък на, доживя.

младият - Жив съм аз, ама за какво съм. Сварих да посея житото, но не сварих да го прибера. И пак ме подбраха на бран. Калоян приближава към тях.

алоян - Какво е това черното дете го дъвчете?
Двамата се изправят.

тарият - На тия черни неща им викат маслини, царю. Ама горчиво не се вкусва...

алоян - Я дай, дай и аз да опитам... У-у-у-! Горчи... *на мен!* *На простице*

младият - *Викскари* ~~Бих~~ *треба се се себе най-хубавото. Ще поия се за* бих предпочел печено ~~овен~~ *раздават* *мислениски* *Душе ми* царю. *овнешка плешка*

алоян - Като превземем Солун и печен овен ще ядем.

младият - Кога ще я бъде тази работа?

алоян - Утре! ~~Утре на разсъмване!~~ *да се развидели* ...Починете си добре, че ~~още на развиделяване~~ ще се захване...

И той се отдалечава. Двамата гледат след него.

тарият - Щом Калиянчо казва, значи ще я бъде!